

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

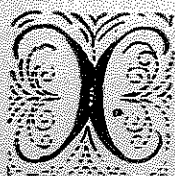
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 369

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΑΣΠΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΛΙΑ έννεακόσια τόσα χρόνια σελαγίζουν εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς πᾶμφωτοι πνευματικοὶ ἀστέρες πρώτου μεγέθους οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Ἐκτοτε ἐκύλησαν αἰῶνες κι' αἰῶνες. Ἡ ἐπουράνιος κλίμας ὠδήγησεν πολλοὺς εἰς τὸν χῶρον τοῦ πνευματικοῦ θριάμβου. Αἱ συστάδες τῶν ἀστερισμῶν ἐπληθύνθησαν. Φωτεινὰ νέφη πατέρων, ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων καταυγάζουν τὸν οὐράνιον χῶρον τῆς Ἐκκλησίας ποῦ θριαμβεύει. Καὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας δὲν ἐχάθησαν οἱ τηλαυγεῖς γίγαντες τοῦ ἀποστολικοῦ πνεύματος.

Ἡ πλημμυρὶς τοῦ φωτὸς δὲν ἐμείωσεν τὴν λάμψιν των. Δὲν ἔπαυσαν νὰ δεσπόζουν. Δὲν ἀπωλέσθησαν ἐντὸς τῆς γιγαντιαίας στρατιᾶς ποῦ κατακλύζει τὰ ἱερὰ ἐδάφη τῶν οὐρανῶν. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εἶναι εὐδιάκριτοι ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀρίζοντος. Παραμένουν οἱ σημαιοφόροι τοῦ εὐαγγελίου, οἱ ἀρχιτέκτονες ποῦ ἐθεμελίωσαν τὰ κυκλώπεια τείχη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἱερὰ πρόσωπα ποῦ εὐρίσκονται πλησιέστερα πρὸς τὸν

Σωτῆρα, τὸν μέγα αὐτὸν ἥλιον τοῦ συμπαντος.

Δι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι πρόσωπα συμβολικά. Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ὁμοιάζει μὲ μουσεῖον. Τὸ ἱερὸν πνευματικὸν τῆς σῶμα τὸ διατρέχουν ὡς ἤλεκτρικαὶ ἐκκενώσεις αἱ ἀστραπαὶ τῶν ἀποστολικῶν λόγων, τῶν πράξεων καὶ τῶν θυσιῶν.

Διότι ὁ σωματικὸς θάνατος δὲν τοὺς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν τοὺς ἐβύθισεν εἰς τὴν ἀφάνειαν. Ὁ θεῖος λόγος καὶ ἡ θειοτέρα πράξις τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν φθάνει ἕως τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Κάθε στιγμή γίνεται ἀμφίστομος μάχη-ρα τοῦ πνεύματος, πα-

Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καὶ πάρακοι, ἀλλὰ συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῇ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὅντις ἀνεργωνίαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Πρὸς Ἐφεσ. 2, 19—21)

ρόρμησις καλλινίκων ἀγῶνων, ὑπόσχεσις τοῦ αὐριανοῦ θριάμβου. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐμείναν ἐσαεὶ εἰς τὸν κόσμον. Ἀγωνίζονται καὶ ἀγωνιοῦν, πάσχουν καὶ ταλανίζονται, ἀγρυπνοῦν καὶ δραματίζονται. Δὲν ὑπάρχει στιγμή τοῦ χρόνου καὶ σημεῖον τοῦ χώρου ποῦ ν' ἀπουσιάζουν. Κάθε πνευματικὸς ἀγὼν ποῦ διεξάγεται χωρὶς αὐτοὺς πίπτει. Κάθε λόγος ποῦ δὲν ἐμβάπτεται εἰς τὴν κολυμβύθραν τοῦ ἀποστολικοῦ πνεύματος γεννᾷ-

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Θά ἀπαιτεῖτο μακρὰ περίοδος χρόνου καὶ διάνοια ἀρκούντως ἐξησκημένη εἰς τὸ ἐρευνᾶν προκειμένου νὰ γίνῃ λόγος καὶ νὰ σκιαγραφηθῇ ἡ ἀπροσπέλαστος Ὀσιακὴ μορφή καὶ τὸ ἔργον τοῦ Νικόδημου τοῦ Ἀγιορείτου. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν πολυπλευρῶν προσωπικοτήτων μὲ πολυσχιδῆς ἔργον καὶ βίων δραστήριον.

Εἰς τὰ πλαίσια ἐνὸς συντόμου ἄρθρου, ὡς τὸ ἡμέτερον, καὶ εἰς τὸν περιορισμένον χρόνον ἐνὸς περιοδικοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ καταχωρισθῇ μελέτη ἢ πραγματεία ἐκτενής, ἀναφερομένη εἰς τε τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον ἐνὸς πνευματικοῦ κολοσσοῦ, ὡς ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Ἐν τῷ ταπεινῷ ἡμῶν καὶ ἐλαχίστῳ πονήματι ἀρκούμεθα εἰς ὀλίγα τινὰ γνωρίζοντας, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πομμεγίστου Ὁσίου Πατρὸς ἐν Οὐρανοῖς εὐρισκόμενον δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ καθ' ἡμῶν διὰ τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐπαίνων, διότι οἱ ἔπαινοι καὶ τὰ ἐγκώμια οὐδὲν προσθέτουν εἰς τοὺς ὑπὸ Θεοῦ δοξασθέντας καὶ ἤδη ἐν τῇ Οὐρανίῳ μακαριότητι ἀπολαύοντας τῶν ἀγαθῶν «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν», ἀλλὰ καὶ διότι καὶ οἱ ἐλαχιστότεροι τῶν ἐπαίνων εἶναι ἀνώτεροι τῆς ἀγνώμονος καὶ ἀχαρίστου σιγῆς.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ τῷ 1750. Τὴν ἐγκύκλιον μόρφωσιν ἔλαβεν ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐφοίτησεν εἰς ἀρκετάς

ται νεκρός.

Ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία δὲν εἶναι παρὰ βλαστὸς ἀμάραντος τοῦ ἰδίου κορμοῦ. Δὲν εἶναι παρὰ ἡ ταμειοῦχος τῆς ἰδίας χάριτος.

Ἰδού διατί ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων δὲν εἶναι μόνον συμβολικὴ. Εἶναι ἀνάκλησις καὶ ἐπίκλησις τοῦ πνεύματος ποῦ δὲν ἡττᾶται ποτέ. Εἶναι ἡ ἀναζήτησις τῆς τεραστίας δυνάμεως ποῦ συντηρεῖ τοὺς ἀγῶνας μας. Εἶναι δικαίωσις ὑπόσχεσις καὶ ὁραματισμός.

Ἄς παραμένουν λοιπὸν οἱ ὀφθαλμοί μας προσηλωμένοι εἰς τοὺς σελαγίζοντας ἀστερισμοὺς τῶν Ἀποστόλων. Ἄς ἀντλήσωμεν τὴν ὑγίαν τοῦ φρονήματος ἀπὸ τοὺς θεσπεσίους λόγους τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν. Ἄς χαλυβδῶσωμεν τὴν πίστιν μας μέσα εἰς τὴν πεπτωκυμένην κάμηνον τῶν ἀποστολικῶν ἀγῶνων. Καὶ τέλος ἄς δοθῇ ὡς ὑπόσχεσις πρὸς τὴν μνήμην των ὁ λόγος τοῦ προφητάνακτος. «Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου Ἱερουσαλεὺς, ἐπιλησθεῖν ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖν ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν οὐ μὴ σοῦ μνησθῶ».

Σχολάς, αἱ ὁποῖαι ἤκμασαν κατὰ τὸν ΙΗ', αἰῶνα εἰς πολλὰς ἐλληνικὰς πόλεις. Ὁ πόθος τῆς ἡσυχίας καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μελέτης τὸν ὠδήγησαν διανύοντα τὸ 25ον ἔτος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφίδος τὸ πόσον ὁ Ἅγιος ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡμέρας καὶ νύκτας ὁλοκλήρους ἀφιέρωνεν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ ἐνετρύφω μετὰ διαπύρου πόθου εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ βιογράφου του, ὅτι εἶχε μάθει ἀπὸ στήθους πολλὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ πολλὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ συγγράμματα ἁγίων Πατέρων, ἰδίως δὲ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Γρηγορίου Παλαμά καὶ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου.

Εἰς τὰς πλουσίας βιβλιοθήκας τοῦ ἁγίου Ὄρους εὗρεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπόθει ἡ καρδιά του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀριθμηθοῦν τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐμελέτησε καὶ εἶναι ἀδύνατον ἐπίσης νοεῖς ἀνθρώπινος νὰ συλλάβῃ, ὁποῖων γνώσεων καὶ ὁποῖας παιδείας ἦτο ἐγκρατὴς ὁ Ὁσιος. Ἡ μνήμη του εἶχε πρωτοφανεῖς δυνατότητας. Ἦτο κάτι τὸ ἀσύλληπτον, τὸ γιγαντιαῖον. Ἡ δὲ φιλομάθειά του ὑπερέβαινε πᾶν μέτρον καὶ ὄριον. Ἐκ τῆς φιλομοθείας ἤχθη καὶ εἰς τὴν πολυμάθειαν καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως ὅσῳ εἶναι δυνατόν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει νὰ φθάσῃ. Αἱ γνώσεις του αὐταὶ ὅμως δὲν τὸν ἤγαγον εἰς τὴν φυσίωσιν καὶ τὸν υπερτροφικὸν ἐγωισμόν, ἀλλὰ τὸν ἐβοήθησαν νὰ προσεγγίσῃ περισσότερο τὸ Θεῖον καὶ νὰ ὑψωθῇ ἐκεῖ, ὅπου ἐλάχιστοι πεπαιδευμένοι καὶ μέτοχοι σοφίας ὑψώθησαν.

Ἡ γνώσις ἡ τε κατὰ Θεὸν καὶ ἡ θύραθεν τὸν ἐλέπτυνε, τὸν ἐξηυγένισε, τὸν ἐχαρίτωσε καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐνωθῇ ἀδιασπᾶστος μὲ τὸν Θεόν.

Ἡ γνώσις αὕτη συνυφασμένη μετὰ συντόνου προσευχῆς κατέστησαν τὸν Ὁσίον ἄριστον συγγραφέα ἐκ τῶν πολυγραφωτέρων καὶ τῶν πλέον δοκίμων.

Οὕτω ὁ Ὁσιος ὑπῆρξε καὶ τέλειος Μοναχός, ἀλλὰ καὶ δοκιμώτατος συγγραφεύς.

Καὶ εἰς τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν ἀνεδείχθη καὶ εἰς τὴν συγγραφικὴν ἱκανότητα διέπρεψεν.

Βαθὺς μύστης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων κατῴρθωσε διὰ τῶν συγγραμμάτων του καὶ κατῴρθωνε νὰ μεταλαμπαδεύῃ καὶ νὰ μετοχετεύῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὅλον τὸν υπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν θησαυρὸν τῆς θείας Σοφίας.

Τὰ συγγράμματά του εἶναι μεγίστου βάθους. Ἐν αὐτοῖς διακρίνει τις τὴν στοχαστικότητα, τὸ φιλοσοφικὸν ὕψος, τὴν πνευματικὴν

κατάρτισιν καὶ τὴν ἀνυπέρβλητον ἀρετὴν τοῦ Ὁσίου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν βαθύνοιαν αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ εἶναι ἀδύνατον νὰ διαπραγματευθῶμεν.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἦχθη εἰς ὕψιστην Θεολογίαν καὶ ἀφάνταστον κατανόησιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατερικῶν κειμένων, διὸ καὶ ἐθεωρήθη χαλκέντερος θεολόγος. Ἐχων ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν σοφὴν Πατερικὴν ρήτηραν: «Νοῦς πεπωκὼς γνῶσιν, τελείως καθαίρεται. Ἀγάπη δὲ τὰ φλεγμαίνοντα μόρια τοῦ θυμοῦ θεραπεύει, ἐπιθυμίας δὲ ἐπιπρεοῦσας ἴσθησιν ἐγκράτεια» συνεδύασε καὶ συνήρμοσεν ἐν αὐτῷ τὰ τρία ταῦτα, ἥτοι τὴν γνῶσιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἔφθασεν εἰς ἀνέφικτα ὕψη ἀρετῆς καὶ τελειότητος. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀκτιμοσύνης καὶ τῆς ἀπλότητος.

Οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ δημιουργήσῃ ἀτομικὴν περιουσίαν ἢ ἀπέκτησε κατὰ τὸ ἰδικόν του. Μοναδικόν του κτῆμα ἦσαν ὠρισμένα χειρόγραφα καὶ βιβλία. Ταῦτα ἐμελέτα ἀπλήστως ἐφαρμόζων πιστῶς τὸ τοῦ Ἀποστόλου: «ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σοῦ ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ ἐν πᾶσι». Ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀφέλεια τοῦ Ὁσίου ἦσαν ἀνευ προηγουμένου. Ἐν ἀπλότῃ καρδίᾳ ἐλάτρευε καὶ ὑποῦργει τῷ Θεῷ καὶ μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος καὶ ἀθωότητος συμπεριφερότο πρὸς τὸν πλησίον.

Τοὺς πάντας ἡγάπα καὶ ἐξυπνέει. Μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς δμοῦς συνεδέετο ἡ φιλία του καὶ ἡ συνεργασία του μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Πρίου τοῦ Διδασκάλου, μετὰ τοῦ μητροπολίτου Κορίνθου Μακαρίου, τοῦ ἀοιδίμου ἀγίου Ἡλιοπόλεως Λεοντίου καὶ τοῦ Ἱερομονάχου Ἀγαπίου τοῦ Πελοποννησίου, ἀνδρῶν περιφανῶν ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ ὑπῆρξεν ἱστορικῇ.

Μετὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων συνειργάσθη φιλοπόνως καὶ προέβη εἰς τὴν συγγραφὴν πολλῶν βιβλίων καὶ τὴν διόρθωσιν πολλῶν κειμένων. Εἰς 27 ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν σπουδαιωτάτων συγγραμμάτων του.

Ἀξιόλογος ἐργασία του ὑπῆρξεν ἡ διόρθωσις τοῦ Εὐεργετινοῦ, ἡ σύνθεσις προοιμίου τῆς φιλοκαλίας καὶ τῶν συνοπτικῶν βίων τῶν ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχομένων Ἀγίων καὶ ἡ διόρθωσις τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τὰ ὁποῖα ἀπῆρτισεν εἰς 3 βιβλία, τὰ προσεπηύξησε καὶ τὰ κατεκάλλυνε.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἡρμήνευσε καὶ τὰς Θ' ὥδας εἰς Β' βλον, ἦν ἐπωνόμασε «Κῆπον Χαρίτων» καὶ ἐξέδωκε τὸ νέον Θεοτοκάριον, τὸ Ἑορτοδρόμιον, τὴν Νέαν κλίμακα τὴν Χρηστοθήβαιαν, τὸν Βαρσανοῦφιον, τὸ Νέον Ἑκλόγιον, τὸ Πηδάλιον καὶ τὸ Ἐξομολογητᾶριον. Συνέταξεν ἐπίσης ἀσματικούς κανόνας καὶ ἀκολουθίας εἰς τινὰς Ἀγίους λίαν μελωδικάς.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐμόρφω-

σε τὸ Γένος ἠθικῶς, θρησκευτικῶς καὶ πνευματικῶς.

Ὡμίλησεν εἰς τὸν λαὸν μὲ τὴν γλῶσσάν του καὶ ὁ λόγος του εὗρεν ἀπήχησιν εἰς τὰς ἀνθρώπων ψυχάς. Διὸ καὶ ἐχαρκτηρίσθη ὡς κατ' ἐξοχὴν διδάσκαλος τοῦ Γένους.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου ἐν Συνόδῳ ἀνεκήρυξεν ἐσχάτως τὸν Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην Ὁσίον καὶ τὸν κατέταξεν εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας διὰ τε τὴν ἀγιότητα τῆς ἀσκητικῆς του βιοτῆς καὶ διὰ τὰς πολλαπλὰς του ὑπηρεσίας πρὸς Αὐτὴν καὶ τὸ Ἔθνος.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερο, οὔτε θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς πλείονας λεπτομερείας.

Ἔστωσαν τὰ ὀλίγα ταῦτα καὶ πενιχρὰ ἡμῶν ρήματα «εἰς μνημόσυνον αἰώνιον» τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τοῦ γίγαντος τῆς πνευματικότητος καὶ τῆς διανοήσεως, οὗ τὸ πνεῦμα νῦν ἐν Οὐρανοῖς εὐρισκόμενον πρεσβεύει ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ὀδοιτῶν, οἵτινες «ἐξεκλίνωμεν, ἡχραιώθημεν καὶ οὐκ ἐσμέν ποιοῦντες χρηστότητα ἕως ἑνός».

Ὑπὸ Ε. Μ.

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ

(Ἦτοι ἀποφθέγματα Ἀγίων Γερόντων)

Εἰς ἐμφάνισιν ἀρίστην, εἰς ἐκδοσιν καλαίσθητον καὶ εἰς ἐκτύπωσιν ἁγιογὰν ἐκυκλοφόρησε πρὸ καιροῦ τὸ «Γεροντικόν». Δὲν εἶναι βιβλίον συγκεκριμένου θέματος, ἀλλὰ συναγωγὴ διδαγμάτων, γνώμων, σκέψεων ἀπὸ διαφόρων ἁγίων ἀσκητῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἔρχεται ὁ ἀναγνώστης εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ πολυάριθμα καὶ πανευρώδη ἄνθη τῆς ἐρήμου, τῶν ὁποίων ἡ κατανασθέντα καρδία κατέστη κατοικητήριον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του τὸ βιβλίον δὲν εἶναι μόνον εὐχάριστον καὶ προσοιτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀπαράτητον εἰς τοὺς πεφουγμένους ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ματαιότητος ἀθλήους διαβάτας τῆς πολυανθρώπου ἐρήμου τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ τιμὴ τῆς ἐκδόσεως ἀνῆκει εἰς τὸν ἀνακαινιστὴν τῶν ἀρχαίων καὶ κεκοιμημένων ὑπὸ τὴν παμφάγον κόνιν τοῦ παρελθόντος θησαυρῶν, ἐκδοτικῶν οἴκων Α. καὶ Ε. Παπαδημητρίου (Λυκαούργου 10—Ἀθήναι).

Ὁ Θησαυρὸς αὐτὸς τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου ἐπλουτίσθη ἀπὸ ἐμπεριστατωμένην καὶ βαθυστόχαστον εἰσαγωγὴν τῆς φιλερήμου ἀηδόνος τοῦ Ἀθωνος, πατρὸς Θεοκλήτου Δισυνυσίου. Ὡσαύτως εὐχεραίνεται ἡ χρῆσις τοῦ βιβλίου χάρις εἰς τὸν πρόλογον, τὸ γλωσσάριον καὶ τὸ εἰρητήριο διηματῶν, ἐκπονηθέντων ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ θεολόγου κ. Π. Πάσχου.

Τὸ βιβλίον εἶναι λίαν ὠφέλιμον καὶ πρέπει ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀποκτηθῇ ἀπὸ ὅλους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανίγγος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Π ρ ό ς τὸ Εὐσεβέστατον ἱερατεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας

*Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου Τέκνα δὲ Ἡμέτερα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.
Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς, παρ' ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.*

Διανύοντες τὸν τραχὺν, ἀλλ' εὐγενῆ καὶ θαῤεστον ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνα, φρονοῦμεν, ὅτι ἀναγκαῖον ἐστίν, ὅπως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνανεώνομεν τὰς ἠθικὰς ἡμῶν δυνάμεις, μάλιστα δὲ διὰ τῆς εὐθυγραμμίσσεως τῆς ὅλης ἱερατικῆς καὶ γενικῆς τελετουργικῆς ἡμῶν δραστηριότητος.

Πρώτιστον ἐν τούτοις καθήκον τοῦ ἡμετέρου κλήρου τυγχάνει ἡ μετὰ Θεοῦ ζήλου καὶ πλήρους ἀφοσιώσεως ἐξυπηρέτησις τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου ἡμῶν εἰς ὃ, τι ἀφορᾷ τὰς θερησκευτικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, τὴν πνευματικὴν του ἐν γένει καλλιέργειαν καὶ τὴν μετὰ συνεπειᾶς ἐπιτέλεσιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν μυστηρίων συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Αὗται ὡς γνωστὸν ἐτέθησαν βάσει Ἱερῶν Κανόνων καὶ κοινῇ ἀποφάσει πάντων ἡμῶν τῶν ἀποτελε-

σάντων τὸν πρῶτον πυρῆνα τοῦ ἀγῶνος ὧν ἡ συνειδήσις ἀντέστη εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς αὐθαιρέτου καὶ ἀντικανονικῆς ἐναλλαγῆς τοῦ Πατροπαράδοτου ἡμερολογίου διὰ τοῦ νέου λεγομένου τοιούτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος διὰ λόγους σκοπιμότητος εὐδοσκομένους ἐκτὸς θερησκευτικῆς περιοχῆς. Ἐτέθησαν δὲ ἅψ' ἐνὸς κατὰ τρόπον διασφαλίζοντα τὸ ἀκατηγόρητον τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ ὅτι δηλ. ὁ παλαιοημερολογίτης κληρικὸς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του δὲν ἀποβλέπει εἰς ταῦτα ὡς πρὸς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὡς ἀγνὸς ἰδεολόγος ἀνώτερος τῆς ὕλης, κυρίως εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν καὶ τὴν δημιουργίαν ἐνσυνειδήτου ἀξίας τοῦ κινήματος. Διὰ ταῦτα ἀπεφασίσθη ὅπως, τὴν ἐκ τῶν μυστηρίων χάριν μὴ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

Κάτι βαθεῖα συγκινητικὸ γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα ἐνδιαφέρον πληροφορούμεθα τώρα τελευταῖα.

Πολλοὶ ἱερωμένοι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ πολλῶν ἄλλων ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν ἐκείνων δογματῶν, ποὺ οἱ αἰῶνες διεμόρφωσαν εἰς τὴν τὸσον σχολαστικὴν Δύσιν, ζητοῦν ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικούς ἀρχηγούς των νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ λειτουργοῦν κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας!

Ἄς φαντασθοῦμε λοιπὸν τὸν ἐφημέριον ἐνὸς—ποιὸς ξέρει ποιοῦ—δόγματος στὰ βᾶθρα τῆς Ἀγγλίας νὰ πηγαίνει στὸν Ἐπίσκοπον τῆς περιοχῆς του καὶ νὰ τοῦ λέγῃ: Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ χορηγήσεις τὴν ἄδεια νὰ λειτουργήσω τὴν Κυριακὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μου, ὅχι ὅπως πάντα, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κι' ἄς φαντασθοῦμε ἀκόμη τὸν κόσμον ποὺ πηγαίνοντας τὴν Κυριακὴν στὸν Ναὸ νὰ παρακολουθῇ τὴν λειτουργίαν τοῦ δόγματός του νὰ βλέπει ἐντελῶς διαφορετικὰς κινήσεις καὶ περιεχόμενον.

Τί θὰ ἔλεγε ἄραγε κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς, ἂν—κατὰ τύχην—βοισκόταν παρὼν καὶ στίς δυὸ παραπάνω περιπτώσεις; Ἀσφαλῶς θὰ ἐννοίωθε βαθεῖα συγκίνησι καὶ εὐλογία ὑπερφάνεια. Ἀκόμη, θὰ ἐδραιωνόταν περισσότερο τὴν συνειδήσιν του ἢ ἀγάπην καὶ ἡ ἀφοσίωσι πρὸς τὴν μητέρα Ὁρθοδοξίαν.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τοὺς συναισθηματισμοὺς αὐτοὺς ἀνοίγει τὸ μεγάλο καὶ μὲ ἱστορικὰς βάσεις θέμα, ποὺ ἔδω ξεκινᾷ μὲ τὸ ἐρώτημα: Τί κάνει τάχα πολλοὺς δυτικούς ἱερωμένους νὰ προβάλλουν ἓνα τέτοιο αἷτημα; Μήπως ἄλλαξαν οἱ δογματικὰς τοὺς πεποιθί-

σεις, ποὺ αἰῶνες τώρα κρατοῦν χωρισμένον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον καὶ ποὺ ἐδημιούργησε τὴν Δύσιν, κυρίως, ἀπειράριθμα καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις τόσο ἀβασθῆ καὶ ἀκατανόητα θερησκευτικὰ δόγματα; Ἀσφαλῶς ὀχι, γιατί τότε θὰ εἴχαμε ζωηρότερα αἰτήματα καὶ βαυτερές μεταβολές.

Περὶ τίνος πρόκειται λοιπὸν;

Ἀπλούστατα. Οἱ ἱερωμένοι αὐτοὶ—ἀσφαλῶς δὲ καὶ μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς των—ζητοῦν τὴν ἀσκήσιν τῶν θερησκευτικῶν τους καθηκόντων, νὰ νοιώσουν κάτι τὸ μεγαλειώδες, κάτι τὸ συγκινητικὸ, μὲ ἱεροτελεστία ποὺ μὲ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ τῆς στοιχεῖα, θὰ τοὺς φέρῃ πλησιέστερα στὸν Θεόν. Ζητοῦν ἐσωτερικότητα. Δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦν πιά οἱ τόσο ἐντυπωσιακὰς, οἱ τόσο «προσγειωμένους» τὴν καθημερινὴν πεζότητα, οἱ τόσο ξηρὸς ἱεροτελεστίας τῶν δογμάτων τους. Θέλουν μυστικισμό. Αὐτὸ τὸ τόσο ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ θερησκέοντος ἀνθρώπου, ὅπου ἐπὶ γῆς καὶ ἂν εὐρίσκεται.

Ἀλλὰ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐσωτερικότητα, αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ζεστασίαν τὴν διαθέτει μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἐστὶ διεμόρφωσαν τὰ πράγματα οἱ αἰῶνες. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀοχὴ καὶ ἡ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς συνέχεια τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐγεννήθη εἰς τὰς κατακόμβας τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀγάπης, ὅπως ἐτράφη μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, ὅπως κατηρτίσθη μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Ὁ μυστηριακὸς τῆς χαρακτῆρας εἶναι ἀφθαστος, τὸ πνευματικὸν τῆς βάθος δημιουργεῖ ψυχὰς ἀγνές, τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀστράφτει.

Νὰ τί θέλουν νὰ νοιώσουν οἱ μὴ ὀρθόδοξοι τῆς Δύσεως. Τὸ ἀνέκφραστο μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μοιάζουν μὲ τὰ ξηνητεμέ-

μεταδίδωσι εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν ὁρθότητα καὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος, μόνον δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ κύκλου ἡμῶν τῶν ἀκολουθῶν τοῦ πατροπαράδοτου ἐορτολογίου οὗς ἡ θεία Πρόνοια προώρισεν ὅπως εἰς τοὺς παρόντας χαλεποὺς καιροὺς ὑψώσωμεν τὸ τετιμημένον ἀγνὸν λάβαρον τῆς πίστεως διὰ μέσου θυελλῶν καὶ σκληρῶν δοκιμασιῶν ἀφ' ἑνὸς εἰπομεν διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅπως διασφαλισθῇ ἡ συνοχὴ τῶν πιστῶν καὶ διαγινώσθῃ ἡ διαφορὰ ἡ διαχωρίζουσα ἰδεολογικῶς μεταξὺ τῶν παραμεινάντων στερεῶς εἰς τὰς θέσεις τῶν κατὰ τὴν Ἀρχαγγελικὴν φωνὴν «Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου» καὶ τῶν ἐλαφρῶ τῇ συνειδήσει διολισθησάντων εἰς τὴν καινοτομίαν.

Ἐν συντομίᾳ τοιαύτας βάσεις ἐθέσαμεν ὥς καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἐξεληθόντες εἰς τὸν ἀγῶνα αἰοίδημοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν Δημητριάδος Γερμανός, Φλωρίνης Χρυσόστομος κ.λ.π. ἐπεκύρωσαν ὥς ἐχομένας στερεὰς ἀληθείας καὶ ἐν συνεχείᾳ δι' ἐγκυκλίων τοῦ ἐπανέλαβεν μετὰ ταῦτα ὁ ἀείμνηστος Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἡγούμενος τοῦ ἀγώνος.

Δυστυχῶς ὁμως πρὸς μεγάλην μας λύπην εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον παρατηρεῖται ἀμβλῆτης τοῦ ἀγωνι-

στικοῦ φρονήματος καὶ ὁ ἱερ. κλήρος μας ἐν μέρει ἀποκλίνει τῆς ἰδεολογίας οὐδεμίαν διάκρισιν κάμνει μεταξὺ ἡμετέρων καὶ μὴ.

Ἐφιστῶμεν ὅθεν ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν Ὑμῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω διότι τοιαῦται παραβάσεις ὁρμησόμεναι μετὰ πλήρους προχειρότητος καὶ συνεπῶς ἀσεβείας παραγκονιζομένων οὕτω τῶν θείων καὶ ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποβαίνουν μεγίστη ψυχοφθόρος βλάβη ἐπὶ τῶν συνειδήσεων τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος.

Φειδόμενοι ὅθεν τῶν λογικῶν τοῦ Κυρίου προβάτων, ὧν τὴν πνευματικὴν νομὴν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἀνέθετο ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, προτροπέμεθα ὅπως τὰ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱερέων τελούμενα ἱερά μυστήρια πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, γίνονται μετὰ πάσης ἀκριβείας, προσοχῆς καὶ φόβου Θεοῦ.

Πεποιθότες ὅτι πάντες οἱ ὑφ' ἡμᾶς ἱερεῖς ἔχουσι πλήρη τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης διὰ τ' ἀνωτέρω διατελοῦμεν.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΣ

να παιδιὰ πού θέλουν, γιὰ λίγο νὰ νοιώσουν τὴν φιλόστοργη ἀγκαλιὰ καὶ τὴν θαλπωρὴ τῆς μᾶς καὶ πραγματικῆς τους μητέρας, ὅσο μακρὰ τῆς κι' ἂν βρίσκονται.

Αὐτὸ ζητοῦν, λοιπόν, δυτικοὶ ἱερωμένοι καὶ ὅταν τὸ πετυχαίνουν τὸ ἀπολαμβάνουν σὰν τὰ διψασμένα ἐλάφια, πού σβήνουν τὴ δίψα τους στὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ τώρα ἂς ρίξουμε—ἐπ' εὐκαιρίᾳ—μὰ ματιὰ στὸν ἑαυτὸ μας, στοὺς ὁρθοδόξους, πού ἔχουμε τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ γεννηθοῦμε, νὰ βαπτισθῶμε καὶ νὰ ἀνατραφοῦμε στὰ, πράγματι, ζωοποιὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Νομίζω πὼς κάθε στιγμή προβάλλει ἡ ἱστορικὴ Ὁρθοδοξία δυὸ ἐρωτήματα ἔμπρὸς μας. Πρῶτον, ἀπολαμβάνουμε τὰ μυστήρια καὶ γενικὰ τὸ περιεχόμενον τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τὴν ἐπιβαλλομένην ἀγνότητα ψυχῆς, μετὰ τὴν ἀπαραίτητη συντροφὴ τῆς, τὴν ἀρετῆς; Δεύτερον, εἴμαστε ὅσο πρέπει συνεπεῖς, ὥστε νὰ διατηρηθῇ ἡ παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς; Εἴμαστε δηλαδὴ ἀντάξιοι ἀπόγονοι ἐκείνων πού—θέα χάριτι—μᾶς παρέδωσαν τὸν ἀνεκτίμητο αὐτὸ θησαυρό;

Αὐτὰ εἶναι δυὸ βασικά ἐρωτήματα, πού μᾶς δημιουργεῖ ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία τῶν Δυτικῶν νὰ ἀπολαύσουν αὐτὸ πού ἡμεῖς κρατοῦμε στὰ χεῖρά μας. Καὶ μετὰ αὐτὰ θὰ ἀσχοληθοῦμε στὸ ἐπόμενο.

I. N. K.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΣΑΡΑΣ

* Ἀνέκφραστος εἶναι πράγματι, ἡ λύπη ὄλων μας ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ Παναγιώτου Κοςσάρᾳ.

Ἡ ἀνεξιχνίαστος βουλή τοῦ Κυρίου ἠθέλησε νὰ ἀφαιρέσῃ ἐντελῶς ἑξαφνα ἀπὸ ἀνάμεσά μας τὸν δια-

πρεπέστερον ἐκπρόσωπον τῆς κινήσεώς μας ἐν Θεοσσαλονίκῃ.

Ὁ Παναγιώτης Κοςσάρᾳ ὑπῆρξεν ψυχὴ ἐξόχως εὐγενής. Ὁ ὡς ἄλλος τροπικὸς ὑπάλληλος καὶ ἀνθρώπος εὐρυτέρως ἀκτινοβολῶν ἔχαιρε μεγάλου ἡθικοῦ κύρους εἰς ὁλόκληρον τὴν Μακεδονικὴν Πρωτεύουσαν.

Ἰδιαίτερος ὁμως ἀφοσιωμένος καὶ ὡς ἐκ τούτου πολῦτιμος ὑπῆρξε διὰ τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐορτολογίου ἐστάθη ὑπέρμαχος τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν ἀκούραστον ἐργαστικότητά του, μετὰ τὴν ὀξείαν διορατικότητά του εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας καὶ κινήσεις τοῦ Πρωτοῦ Θεσσαλονίκης, καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου προσωπικότητά του ἐνέπνεε τοὺς πάντας. Ὑπῆρξεν καθ' ὅλα ἐντιμὸς καὶ εὐσυνείδητος διαχειριστὴς πάσης ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Παναγιώτης Κοςσάρᾳ διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς κινήσεώς μας εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ ἐνοοῦμεν τὴν πολὺπλευρον προσωπικότητά τοῦ τεθνεότος.

Εἰς τὴν βαθύτατα τεθλιμμένην σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνσταλάξῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν τὸ βάλασμον τῆς θείας παρηγορίας. Τῷ δὲ θανόντι ἔστω αἰωνία ἡ μνήμη.

Ὁ Δύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον

Ἰεράρχης τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ξιφουλκίσας ἐκ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τόπου διετύπωσεν τὴν ἐξῆς περιεργον ὁρχήν. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, γράφει, δὲν πρέπει νὰ ἐπικρίνεται. Αὐτὸ καταστρέφει τὸ ρόγητόν της καὶ μειώνει τὴν ἀκτινοβολίαν της. Ἐντὸς ὀλίγου, λέγει, θὰ ἐρεθῶμεν χωρὶς ὀπαδούς. Συνεπῶς ἐπιβάλλεται συσκότισις.

Καὶ ὁμως τὸ ἐπιχείρημα εἶναι σοφιστικόν. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία οὐδεμίαν κριτικὴν θὰ εἶχεν νὰ φοβηθῇ ἂν εἶχεν μετὰ τὸ μέρος της τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἰδία γνωρίζει πολὺ καλῶς ὅτι τὸ ρόγητόν δὲν ἀποκτάται οὕτε χάνεται μετὰ τὸν λιβανωτὸν ἢ τὴν κατάνησιν τοῦ τύπου. Δυστυχῶς δι' αὐτὴν τὰ ἔργα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλοῦν μόνα των.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό σ

Τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Προεδρ. Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος, τὰς Α. Ε. Ἀρχηγούς Κομμάτων, τοὺς Ἀξιότιμους κ. κ. Βουλευτάς καὶ τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον.

«Περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νότου Ν. Δ. 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξοχώτατοι,

Ἀξιότιμοι κ.κ.

Ὅταν εἰς τὴν θείαν λατρείαν, ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἰσῆγαγε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς τὸ ἡμερολόγιον εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκ παραδόσεως Ἰουλιανοῦ τοιοῦτον, παρουσιάσθη μία μερὶς Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, ἣτις δὲν ἀπεδέχθη τὴν καινοτομίαν ταύτην, οὐχὶ ἐκ πνεύματος αἰεθλαρχίας καὶ ἀνευλαβείας, εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλ' ἐξ ἀκριβοῦς ἀφοσιώσεως πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῆς Ορθοδοξίας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Ἡ αὐθαίρετος αὕτη καὶ μονομερὴς μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου, οὐ μόνον μὴ ἐγκριθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἀποδοκιμασθεῖσα ὑπὸ τῶν περισσοτέρων Ἐκκλησιῶν, ἐπὶνεγκε τὴν διαίρεσιν αὐτῶν, καὶ συνεπὶς τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν, τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν, καὶ τὴν ταυτοχρόνον καὶ ὁμοιδύμορπον ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως διὰ τῶν λοιπῶν τῆς ψυχῆς καθαρῶν.

Καὶ οὕτω κατεστράφη ἡ ἀπ' αἰῶνων κρατούσα τάξις καὶ εὐνομιμία εἰς τὴν ὁρθόδοξον θείαν λατρείαν καὶ τὴν ἡθικὴν τῶν χριστιανῶν εὐκόσμιαν, πρὸς θρησκευτικὴν καὶ Ἐθνικὴν ζημίαν.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἦτοι διὰ τὴν μὴ διάσπασιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν μονομερῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, κατεδίδασκεν ὡς αἰτίαν σχίσματος, καὶ ἡ ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως συσταθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων Καθηγητῶν τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Θεολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καταλήξασα, μετὰ μακρὰν καὶ ἐμπεριστατωμένην μελέτην, εἰς τὸ ἑξῆς πόρισμα:

«Οὐδεμία Ἐκκλησία δύναται νὰ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ Σχισματικὴ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν».

Συνεπεία δὲ τοῦ πορίσματος τούτου, ἐξεδόθη τὸ Ν.Δ. τοῦ 1923, ὅπερ διατελεῖ εἰσέτι ἐν ἰσχύει, ὡς μὴ καταργηθὲν δι' ἄλλου νόμου, καθ' ὃ διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς.

Ἐκ τούτων ἀποδήλως καταδεικνύεται, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες, τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἐκ-

κλησίᾳ, συστήσαντες ἰδίαν θρησκευτικὴν «Κοινωνίαν» σωματικῶς ὁργανωμένην, εἶναι σύμφωνοι καὶ συνεπεῖς, οὐ μόνον πρὸς τοὺς Κανόνας καὶ τὴν αἰωνόβιον προᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸ Σύνταγμα τὸ ὁποῖον προστατεύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ προλόγῳ ἀναφερομένας Διεθνεῖς συμβάσεις.

Παρὰ τὴν Συνταγματικὴν ὁμως ταύτην κατοχύρωσιν καὶ τὰς Διεθνεῖς ταύτας Συμβάσεις, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἐπιδιώκουσα τὴν παντὶ μέσῳ ἐξαφάνισιν τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ, ἐν ἔτει 1950 ἠτήσατο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3223)331 ἐγγράφου τῆς, πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, τὴν διάλυσιν τῆς νομίμως συσταθείσης θρησκευτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας, μετὰ τὴν ἀκυρὸν μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Κατόπιν τοῦ ἐγγράφου τούτου, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξιν του, δι' ἧς ἀπερρίθητο ὅπως:

- 1) Διωχθῶσιν οἱ Παλαισημερολογῖται ἱερεῖς.
- 2) Ἀποσχηματισθῶσιν οἱ τε καθ' ἑαυτοὺς καὶ οἱ μὴ κανονικῶς καὶ νομίμως χειροτονηθέντες ἱερεῖς.
- 3) Ἐκτελεσθῶσιν αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ
- 4) Ἀποδοθῶσι τῇ Ἐπικρατοῦσῃ Ἐκκλησίᾳ οἱ Ναοὶ ταύτης, οἱ αὐθαίρετως καταληφθέντες ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης αἱ Ἀστυνομικαὶ κ.λ.π. ἀρχαὶ τῆς χώρας, ἤσκησαν ἔκτοτε καὶ ἀσχοῦν μέχρι σήμερον ἐξοντωτικὰς διωγμούς, ὅπως ἡ σφράγις τῶν ἐν τῷ Κράτει Ἱερῶν Ναῶν, ὁ ἀποσχηματισμὸς τῶν ἱερέων, ἡ βιαιὰ διάλυσίς τῶν ὁπαδῶν τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας κ.λ.π. ἐνῶ διὰ τοὺς Χιλιάστας καὶ λοιπὰς σκοτίους θρησκευτικὰς προπαγάνδας, οὐδεμία δίωξις!

Ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀντίκειται εἰς Συνταγματικὰς καὶ Δογματικὰς ἀρχὰς καὶ συνεπὶς πάσχει τελείαν ἀνυπαρξίαν διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Ι) Διότι αὕτη ἐξεδόθη μεταγενεστέρως καὶ παρὰ τὸ ἰσχύον ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον, ὡς μὴ καταργηθὲν, ἀπὸ 18)25 Ἰανουαρίου 1923 Ν.Δ. «περὶ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου» ὅπερ ἐν ἀρθ. 1 παρ. 3 ἀναφέρει: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν».

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό τοῦ Ὁσίου. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

α) Ἀπὸ τὰς σαφειστάτας τῶν προφητειῶν ἐκπληρώσεις. Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Ἡσαίου, τοῦ Μαλαχίου καὶ τῶν ἄλλων προφητῶν τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν εἰς Αὐτὸν πίστιν τῶν Ἑθνῶν ἐπληρώθησαν μέχρι κεραίας. Ἡ προφητεία τοῦ Δανιὴλ διὰ τῶν πολυθρῦλλήτων *ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων* «ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου» ἐπληρώθη κατὰ γράμμα, καθὼς καὶ αἱ προφητεῖαι αὐτοῦ περὶ μεταβολῆς τῶν Μοναρχιῶν. Ἀλλὰ καὶ αἱ προρρήσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ διασκορπισμοῦ τῶν Ἰουδαίων, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντίπῃ, ὅτι δὲν ἐπληρώθησαν.

β) Ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἐντολῶν. Διότι μόνον εἰς τὴν Θεῖαν Γραφὴν εὐρίσκονται τόσον ὕψηλαί ἐννοιαὶ περὶ τῆς Θεῆς Μεγαλωσύνης, καὶ τόσον καθαρὰ ἠθικὴ σύμφωνος πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ πρόξενος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς· εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου.

γ) Ἀπὸ τὴν ὑπερθαύμαστον δύναμιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Διότι οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ὀλίγοι, ἀδύνατοι, πτωχοί, χωρὶς ὄπλα καὶ χωρὶς δύναμιν εὐγλωττίας, καὶ διὰ μὲ μόνον τὸν λόγον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν Ἑθνη ἀναρίθμητα, θριαμβεύοντες ἐναντίον πολυαριθμῶν Βασιλέων, Δυναστῶν, Ἀρχόντων, Σοφιστῶν, διαφόρων βασάνων καὶ τόσων ἄλλων ἔμποδιῶν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Ἐὰν ἡ διδασκαλία τούτων τῶν ἁγίων Ἀνδρῶν—τῶν Ἀποστόλων *δηλαδὴ*—δὲν ἦτο ἐκ Θεοῦ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ προξενήσῃ καὶ ἐπιφέρῃ τόσον θαυμαστά καὶ ἐξαισία ἀποτελέσματα;

Ὅλα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα βεβαιώνουσι τὴν Θεϊότητα τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Χρι-

νὸν *ἡμερολόγιον* ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς» περαιτέρω δὲ ἐν παραγρ. 4: «Ἡ Ἑθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Ματίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρεταὶ ἡμέραι, ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον» κατὰ προφανῆ οὕτω παρὰ βασιν τῶν ἀναγκαστικοῦ δικαίου διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω Ν. 4)τος.

(Συνεχίζεται)

στιανικῆς Πίστεως τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ Ἀπόστολοι ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· διότι ὁ Θεὸς θέλει ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὴν σωτηρίαν, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος γράφων Τιμοθέῳ τῷ ἑαυτοῦ Μαθητῇ: «Ὁ Θεὸς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α'. Τιμοθ. Β'. 4). Ταύτην δὲ τὴν ἀποστολὴν ἐξεπλήρωσαν ἀκριβέστατα οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι περιελθόντες τὸν τετραπέρατον κόσμον καὶ ἀφήσαντες πανταχοῦ ἀνεξάλειπτα σημεῖα τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τῆς εἰς τὸν Χριστὸν Πίστεως. Ὅθεν περὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶπεν ὁ Προφητὰνὰς Δαβὶδ τὸ: «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν». (Ψαλμ. 18).

Ὅλας τὰς σωτηριώδεις ἀληθείας τὰς περιεχομένας εἰς τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἀπὸ τοῦς ἁγίους Ἀποστόλους παραλαβόντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐξέθηκαν συνοπτικῶς διὰ τὸ εὐκολοκατάληπτον καὶ εὐκολομνημόνευτον εἰς ἕκαστον Χριστιανόν· ἡ δὲ σύνοψις καὶ ἐπιτομὴ αὕτη τῶν σωτηριωδῶν ἀληθειῶν ὠνομάσθη καὶ ὀνομάζεται: *Σύμβολον τῆς Πίστεως*. Καὶ τοῦτο διαιρεῖται εἰς δώδεκα ἄρθρα, τὰ ὅποια εἶναι τὰ ἑξῆς:

(Συνεχίζεται)

ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΑΘΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ θετὴ αὐτῇ μήτηρ του ὑπῆρξεν μοναχὴ πλουσία καὶ εὐγενὴς ἀπὸ ἀρχοντικῆν συγγενικὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία καὶ παρέλαβε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν οἶκόν της. Αὕτη τὸν ἐδίδαξε τὰ πρῶτα γράμματα, τὸν ἔμαθε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ μελετᾷ τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ ἤγαγε νηπιόθεν εἰς τὴν καρδίαν του τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔσπειρεν, ἐρύτευσε καὶ ἐρρίξωσεν εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

Οἱ λόγοι τῆς μοναχῆς, οἱ ὅποιοι ἀπέπνεον πάντοτε τὸν Θεὸν καὶ αἱ πράξεις της αἱ γεμᾶται ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἔκαμνον τὸ παιδίον νὰ ζῇ καὶ νὰ ἀναπνέῃ ἐντὸς μιᾶς ἀτμοσφαίρας θείας, οὐρανίου. Τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐνε-

ΣΕΧΟΝΟΤΑ και ΚΡΙΣΕΙΣ

Εορτή Σωματίου

Την προσεχή Κυριακήν 16ην Ιουλίου (Π.Η. 3[7] 61) και ὥραν 8ην μ.μ. ἡ φιλανθρωπικὴ Ὁργάνωσις «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» θὰ τελήσῃ εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» (Μετάνδρου 4— Ἀθήναι) τὴν ἐτήσιαν εορτὴν ἐπενδύσεως καὶ ὑποδήσεως ὁρφανῶν καὶ ἀπόρων παιδῶν.

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν εορτὴν θὰ ἐπενδυθῶν ἐξήκοντα πέντε (65) παιδιὰ.

Μίαν τοιαύτην τόσον θεάρεστον καὶ εὐγενῆ κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν, ἐλπίζομεν ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ θὰ τιμῇσιν διὰ τῆς παρουσίας των.

πιστεύθῃ ὁ Θεὸς κατώρθωσεν νὰ τὴν ἐλύσῃ μετὰ τὴν στοργὴν τῆς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς ἀπ' ἐνός, μετὰ τὰς συμβουλὰς τῆς καὶ ἰδίως τὸ ἀξιοζήλευτον παρὰ-δειγμὰ τῆς ἀπ' ἐτέρου.

Τὰ θεμέλια τοῦ τεραστίου πνευματικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ἀργότερον θὰ ἀνηγείρετο καὶ θὰ ὑψούτο μετὰ πρωτοφανῆ ταχύτητα, εἶχον τεθῆ.

Ἦδη ὁ Ἅγιος ἤρχισε νὰ ὀδεύῃ τὴν «στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν» καὶ νὰ ὑπωπιάξῃ καὶ δουλαγωγῇ τὴν σάρκα ἀποβλέπων εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἁνῶ κλήσεως. Τὰ ἔτη παρήρχοντο, ὅτε καὶ πάλιν ἀποφανίσθη ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐπὶ ἑτῶν, διότι ἡ προστάτις του μετέστη πρὸς Κύριον καταλείψασα αὐτὸν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ χρονικὸν αὐτὸ σημεῖον τῆς ζωῆς του ἐποπαιοδοποιήθη εἰς αὐτόν, ὅ,τι προεφήτευσεν ὁ θεόπνευστος Μελωδὸς «ὁρφανὸν καὶ χήραν ἀνιλήσεται» καὶ πάλιν «ὁρφανὸν σὺ ἦσθα βοηθός».

Εὐνοῦχος τις ἀνῆκων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐκτιμήσας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν γεροντικὴν φρόνησιν τοῦ παιδὸς Ἀβραμίου—διότι οὕτω ὠνομάζετο τότε ὁ Ἅγιος—παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὰ ἴδια. Ἐνταῦθα ἐξεπεδύθη οὗτος λαμπρῶς καὶ ἐπεδύθη μετὰ σπουδῆς ἱερώσεως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Βραδύτερον ὁ Ἅγιος ἤλλαξε τόπον διαμονῆς, καθότι συγγενὴς του συζευγμένη μετ' ἐνδοξον στρατηγὸν τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τῆς παλάτιον, ἵνα ἐκεῖ τοῦ λοιποῦ διάγῃ μετ' αὐτῶν. Ἐκεῖνος ἐδέχθη προθύμως. Ἀδύνατον ὁ Ἅγιος ἐν τῷ συγγενικῷ πλέον οἴκῳ, ἐὰν ᾔθελε, νὰ διάγῃ ἀνέτως ἀπολαμβάνων τὰ δαψιλὰ καὶ ἀφθονα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια τοῦ παρείχοντο μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως καὶ ἀγάπης. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ του δὲν εὗρισκεν ἱκανοποίησιν καὶ χαρὰν εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὰ φθαρτά, εἰς τὰ ἐφήμερα. Ὡς διψῶσα ἑλαφὸς ἡ καρδιά του ἐδίψα τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν «τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἐπόθει τὴν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Γλυκυτάτου Νυμφίου τῆς καὶ ἐξίτει Ἐκεῖνον, Ὅστις δύναται νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ κενὰ τῆς καρδίας, νὰ τὴν ἐλύσῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ πανευδαίμονα καὶ μακαρίαν καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μόρφωσις καὶ ψευδομόρφωσις

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι κατόπιν ἐισηγήσεως τοῦ γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐλήφθη πρὸς μὀρφώσιν τοῦ κλήρου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας σε.ρ.α νομοθετικῶν μέτρων. Καὶ μέχρις ἐδῶ μὲν οὐδὲν σχόλιον δύναται νὰ γίνῃ. Ὁ σκεπτι. ἰσμός ὅμως ἀρχεται ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρός.

Ὅταν ἡ μόρφωσις λαμβάνῃ τὴν μορφήν μιᾶς ἐπιφανειακῆς μόνον ἐπιχρῆσεως χωρὶς βαθυτέρας μεταβολῆς τῆς ἡθικῆς καὶ ψυχικῆς σφαίρας τοῦ ἀνθρώπου τότε αὕτη εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος καὶ ἀπὸ τὴν ἀγροίαν. Τότε καὶ μόνον δὲ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία θὰ ἡμπορεῖ νὰ διυλῇ διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς μορφώσεως ὅταν ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν κλήρον τῆς τὸν σεβασμὸν πρὸς ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν ἡλεκτρίσῃ, συναγείρῃ καὶ κηρύξῃ σταυροφορίαν διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Παράδόσεως.

Ὅταν ἀντιμετωπίσῃ τὰ πρόβλήματα ὅχι μετὰ κοσμικὸν γραφειοκρατικὸν πνεῦμα ἀλλὰ μετὰ ἀποστολικὴν αὐταπάτησιν.

Μωραίνει Κύριος οὐς βούλεται ἀπολέσῃ

Ἀπὸ τίνος χρόνου συζητεῖται ἡ κατασκευὴ τῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀμερικανῶν ὅσων καὶ ἐκ μέρους τῶν Ρώσων ἀτομικῆς βόμβας οὐδετερονίων ἡ ὁποία θεωρεῖται ἰδιαίτερος καταστρεπτικὴ διὰ τοὺς πληθυσμούς. Αὕτη θὰ φονεύει τὸν ἀνθρώπον καὶ θὰ ἀφίνει ἀθίκα τὰ κτίρια.

Ἄν καὶ ἡ ἐποχὴ μας μᾶς ἔχει συνηθίσει εἰς ἐξωφρενισμούς καὶ μᾶς ἔχει καταστρέφει μέρος τῆς ψυχικῆς εὐαισθησίας ἐν τούτοις δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴ μείνωμεν ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὴν ἀνωτέρας πληροφορίας. Ἐφθασαν δηλ. οἱ «σοφοὶ» ἐγκέφαλοι νὰ συλλάβουν τὴν ἀποτρόπαιον εἰκόνα τοῦ πλανήτου μας ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ ἔχουν ἐξοντωθῇ οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ ἔχουν μείνει ἀθίκα τὰ κτίρια.

Μεγαλοφυῆς ὄντως σύλληψις, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο ἀποκαλύπτει παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅταν εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ξένος πρὸς τὸν ἡθικὸν νόμον Του δὲν εἶναι μόνον ἀσεβὴς ἀλλὰ καὶ παράφρων.

Εὐγενὴς εἰσφορὰ

Ἡ κ. Σεβαστὴ Δεσπότη προσέφερεν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ὁργάνωσιν δρχ. 100 εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου συζύγου τῆς Νικολάου.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2.—

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1